

บทนำ

ภายในย่านแหล่งบันเทิงชื่อดังใจกลางกรุงเทพฯ ราตรีของ ‘คนกลางคืน’ เริ่มสว่างไสวพร้อมกับเสียงเพลงที่ทำให้พวกเขาเหล่านั้นต่างหลงใหลและพากันมาที่ผับบาร์ต่างๆ เพื่อผ่อนคลายอารมณ์ หาเพื่อน ‘ดื่ม’ และทำให้ค่ำคืนนี้มีแต่ความสนุกสนาน

หากในมุมหนึ่งของผับที่เปิดเพลงดังเสียงจนโสียดประสาทแก้วหูแทบดับ ร่างในชุดเสื้อยืดแขนสั้นสีดำสนิท สวมกางเกงสียีนกับรองเท้าบูตสีดำที่กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้หน้าเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม กลับไม่รู้สึกสนุกสนานไปกับเสียงเพลงและเหล่าหญิงสาวที่ต่างพยายามขม้ายชายตามองเขาแทบจะทุกคน เพราะด้วยรูปร่างที่สูงหกฟุตอย่าง นายแบบ บวกกับเรือนกายแข็งแรงสมส่วนจากการเล่นเทควันโดของเขา และถึงแม้ว่าเขาจะนั่งอยู่บนเก้าอี้ แต่มันก็ทำให้เขากลายเป็นจุดสนใจของบรรดาสาวๆ ได้ไม่ยาก

เรือนผมสีดำสนิทถูกตัดแบบซอยสไลด์ยาวระดับคอ ปอยผมด้านหน้าร่วงตกลงมาที่หางตาทำให้ดูค่อนข้างยุ่งอยู่สักหน่อย ทั้งที่เจ้าตัวพยายามหนักพยายามหนาจะให้มันออกมาเป็นทรง แต่เพราะติด

การเสวยผมเสียจนชิน จึงทำให้มัน 'เป็นทรง' ได้แค่นั้น

แต่ไม่ว่าจะเป็นการถูกมองอย่างหลงใหลหรือปลาบปลื้มในความหล่อ มันก็ไม่สามารถดึงความสนใจและความหนักใจของเขาไปจากของที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์เบื้องหน้าเขาได้เลย ใบหน้าคมรับกับจมูกโด่งเป็นสันและนัยน์ตาสีดำเข้มลึกกำลังมองกล่องเพลง 'เจ้าปัญหา' ที่ทำให้เขาต้องมายังผับแห่งนี้เพื่อหาตัวช่วย

เหตุมันเกิดขึ้นเมื่อหนึ่งอาทิตย์ก่อน หลังจากเขาเพิ่งออกจากงานหรือถ้าพูดให้มันดูแย่ก็คือ เขาถูกปลดด้วยภาวะเศรษฐกิจถดถอย ทำให้บริษัทแม่ที่ต่างประเทศจำเป็นต้องประกาศปลดพนักงานจำนวนหนึ่งซึ่งเปรมทัต ทรินานท์ก็เป็นหนึ่งในผู้โชคร้าย!

จากงานที่ดูมั่นคงและคนจำนวนไม่น้อยที่อยากทำงานเหมือนอย่างเขา 'นักพัฒนาระบบคอมพิวเตอร์' อาชีพที่ไม่น่าจะมီးอะไรมาสิ้นคลอนง่ายๆ แต่จากภาวะเศรษฐกิจและการที่มีคนจำนวนมากอยู่ในสายงานนี้ ทำให้มีการชิงดีชิงเด่นกันในหน่วยงาน และเมื่อต้องชิงเพื่อให้อยู่รอด มันก็มาถึงทางตันของเขา

แต่ช่วงเวลาโลกาวินาศของเขาก็กังไม่หมดแค่นี้ มันยังมีเพิ่มขึ้นมาอีกเรื่อยๆ และเรื่อยๆ

นับตั้งแต่ถูกปลดออกจากงาน ถูกล้วงกระเป๋าหลังจากกลับไปซื้อของที่ห้าง คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กถูกน้ำหกใส่ ประกันเรียกเก็บค่าเบี้ยประจำปี และสุดท้าย...ถูกผีรังควาน!

ใช่! เขาถูกผีรังควาน และเป็นผีที่เขาค้นหาเรื่องทำให้มารังควานเขาเองเสียด้วย

หลังจากถูกล้วงกระเป๋าที่ห้างและไปแจ้งความกระเป๋าสตางค์หายเรียบร้อย เขาก็กลับมายังคอนโดฯ ที่ตนเองได้ซื้อไว้ ตอนที่เขาปิดประตูรถกำลังจะเดินไปยังทางขึ้นลิฟต์ เขาก็สังเกตเห็นกล่องเพลงใบหนึ่งถูกวางทิ้งไว้ข้างเสาในอาคารจอดรถ ซึ่งบัดนี้เจ้ากล่องเพลง

เสียงขวายนั่นกลับกลายเป็นปัญหาใหญ่ยิ่งกว่าตงงานเสียอีก

เปมัทตเก็บมันขึ้นมาจากพื้น ตอนนั้นเขามองซ้ายมองขวาพยายามคิดว่าอาจจะมีคนทำตกไว้ จากนั้นเขาก็ตัดสินใจจะเอาไปให้ ร.ป.ภ. ของอาคาร แต่กลับไม่พบใครเลย ทำให้เปมัทตต้องเอากล่องเพลงกลับขึ้นไปบนห้องชุดของเขาด้วย และในคืนนั้นเองที่ความสงบสุขในโลกส่วนตัวที่เรียกว่า 'ห้องของนายเปมัทต' ได้หายไปอย่างสิ้นเชิง เมื่อเขาต้องพบกับเรื่องแปลกๆ ทั้งโทรทัศน์ที่เปิดขึ้นเอง เสียงเพลงบรรเลงเพราะๆ ที่ดังขึ้นอย่างไม่มีที่มา แล้วยังเสียงหัวเราะใสราวกับกระซิ่งแก้วที่เขาได้ยินตลอดตอนอาบน้ำ

จนวันรุ่งขึ้นที่เขายังอยู่ในห้องชุดของเขา ความหลอนเดิมๆ จากคำคืนก็เริ่มจะถามหามากขึ้น เขารู้สึกเหมือนมีใครสักคนอยู่ในห้องของเขาพร้อมกับเสียงเพลงบรรเลงที่เคยได้ยินนั้นกลับส่งมาจากกล่องเพลงที่ยังไม่ถูกเปิด!

เปมัทตไม่ใช่คนเชื่อเรื่องผีลาง แต่ว่าเหตุการณ์แปลกๆ ที่เกิดขึ้นภายในห้องชุดของเขา มันจะเป็นอะไรไปได้อีก และมันคงไม่มีคำตอบใดที่จะดีไปกว่าคำว่าผีหลอก

ชายหนุ่มพยายามที่จะเอากล่องเพลงที่ได้มาไปให้ ร.ป.ภ. ของอาคารเพื่อตามหาเจ้าของ และพยายามอย่างยิ่งที่จะเอากลับไปทิ้งไว้ที่ลานจอดรถที่เดิม แต่เขาก็ไม่เคยทำมันสำเร็จเลยสักครั้ง เมื่อใดที่เขาคิดจะเอามันไปให้คนอื่น ก็จะต้องเกิดอุบัติเหตุ ลิฟต์เสีย ประตูเปิดไม่ออก กลอนค้าง ก็อกรน้ำปิดไม่ได้ขึ้นมาเสียอย่างนั้น เขาจึงได้เปรยกับกล่องเพลงเป็นการตกลงเบื้องต้นว่าเขาจะไม่เอาเจ้ากล่องเพลงไปทิ้งอีกแล้ว

ทั้งที่พยายามไม่เชื่อว่าตนเองกำลังถูกผีกล่องเพลงรังควาน แต่อะไรหลายๆ อย่างบ่งชี้ว่าความผิดปกติทั้งหมดเป็นผลพวงมาจากเจ้าผีกล่องเพลง ดังนั้นเมื่อความอดทนของเขาเริ่มจะถึงขีดสุด เขาก็

จำต้องหาหนทางแก้ไข ถึงแม้ว่าจะจนปัญญาอย่างยิ่งยวดก็ตามที แต่อย่างน้อยก็อย่าให้ตายเพราะถูกผีหลอกก็แล้วกัน มันน่าอนาถ!

เปมัทตผจญเวรผจญกรรมกับกล่องเพลงเจ้าปัญหาอยู่อีกหลายวันด้วยความอดทนที่สุุดจะกลั้นต่อไปได้ เขาแทบจะประสาทกินตายและนี่ก็อยากตายกลายเป็นผีเพื่อไปหลอกผีกล่องเพลงเสียเหลือเกิน

ในตอนนั้นเองที่เขากำลังใกล้จะคลั่งเพราะผีกล่องเพลง เสียงโทรศัพท์สวรรค์ช่วยจากรุ่นพี่ที่เคยรู้จักกันตอนเรียนมหาวิทยาลัยและให้ความนับถือก็ได้โทรมาหาเขาเพื่อพูดคุยถามไถ่กันประสาพี่น้อง ตอนนั้นเองที่เขาตัดสินใจที่จะปรึกษารุ่นพี่ด้วยการเกริ่นเรื่องประหลาดให้ฟัง อาเนชรุ่นพี่ของเขาฟังแล้วก็เลยบอกให้มาหาที่ผับของตนเองในคำคิดนี้ มันจึงเป็นเหตุผลต่อเนื่องจากทำไมเปมัทตถึงต้องมานั่งในผับของรุ่นพี่พร้อมกับกล่องเพลงเจ้าปัญหาตรงหน้า

ชายหนุ่มนั่งอยู่บนเก้าอี้เคาน์เตอร์บาร์ เขาใช้นิ้วเสยผมพลงมองกล่องเพลงอย่างหน้ายหัวใจจนกระทั่งใครคนหนึ่งเดินมาตบไหล่เขาด้วยแรงที่ไม่เบานัก

"ไงไอ้เปม"

เปมัทตหันไปแล้วจึงยกมือไหว้รุ่นพี่ แต่กลับถูกอีกฝ่ายต่อว่าด้วยเสียงที่ตะโกนแข่งกับเสียงเพลง

"เฮ้ย ไม่ต้องไหว้เว้ย เดียวพี่อายุสี่หมัด ยังไม่ทันได้เสียเลยนะเว้ย"

คนถูกท้วงส่งยิ้มขันๆ ให้รุ่นพี่ที่ริจะหาเมียแต่ยังไม่เห็นเป็นตัวเป็นตนสักที

"แล้วไม่รีบหาละพี่เนช อายุก็ปุ่นนี้แล้วนะ"

"วะ ไอ้พี่นี่ ถ้าพี่ปุ่นนี้เ็งก็ตามๆ กันมาละวะ ปีนีพี่ก็สามลิปห้าแล้วนะเว้ย เ็งอ่อนกว่าพี่แค่สองปีเองไม่ใช่หรอ เพราะงั้นเ็งนะไม่"

เอ๊ะแล้ว"

อาเนชว่าแล้วก็หัวเราะออกมาก่อนจะเหลือบมองไปยังกล่องเพลง สีขาวเดินลายขดทองสวยงามที่วางอยู่บนโต๊ะ เขาเหลือบมองหน้า รุ่่น้องที่ มองกล่องเพลงที่ แล้วจึงตบ่ารุ่่น้องอีกครั้ง

"ไป เข้าไปคุยกันข้างในดีกว่า ซี้เกียจตะโกนคุยตรงนี่วะ"

เปมัทตพยักหน้าแล้วหอบหัวกล่องเพลงผีรั้งควานเดินตามอาเนช เข้าไปยังส่วนด้านหลังของสตาฟฟ์ เขาเข้าไปในห้องนั่งเล่นเล็กๆ ที่ สามารถปิดกั้นเสียงอีกทีจากภายนอกได้อย่างดี

อาเนชให้เปมัทตนั่งลงบนโซฟา ส่วนตนเองเดินไปรินน้ำสี่ชาผสม โขดาก่อนจะกลับมาวางไว้บนโต๊ะรับแขกข้างกล่องเพลงเจ้าปัญหาซึ่ง อยู่ตรงหน้ารุ่่น้อง

ในมือเขาก็ถืออีกแก้วพร้อมกับดื่มมันจนพอใจแล้วจึงเริ่มบท สนทนา ด้วยการให้เปมัทตเล่าเรื่องราวแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นให้ ฟังอีกครั้งอย่างละเอียด

เปมัทตเล่ารายละเอียดทุกอย่างอย่างครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ที่เขาได้ยินเสียงเพลงบรรเลงมาจากในกล่องเพลงที่เปิดไม่ออก เสียง หัวเราะในห้องอาบน้ำ เครื่องใช้ไฟฟ้าที่พากันเปิดเองจนทำให้ห้องชุด ของเขากลายเป็นห้องชุดผีสิงไปโดยปริยาย และเมื่อเขาเล่าจบ อาเนช ก็เอื้อมมือไปหยิบกล่องเพลงที่วางอยู่ขึ้นมาพลิกซ้ายพลิกขวาอย่าง ตรวจสอบ เขาเองก็เป็นพวกที่มีสัมผัสทางวิญญาณเหมือนกัน แต่ก็ ไม่ได้เก่งกาจขนาดโลว์วิญญาณได้ แค่ว่าเจ้ากล่องเพลงในมือนี้มัน มีสัมผัสของวิญญาณอยู่จริงและมันให้ความรู้สึกเศร้าสร้อยขึ้นมาเสีย อย่างนั้น อาเนชพยายามจะจัดแงะเปิดฝากล่องให้ได้ ทั้งใช้ปลายมิด ปอกผลไม้ก็แล้ว แต่ก็ยังไม่เป็นผลสำเร็จ

ตอนแรกที่เขาให้เปมัทตเอากล่องเพลงมาให้ดูก็เพราะคิดว่าจะ สามารถช่วยอะไรได้บ้าง แต่ดูเหมือนว่าความสามารถของเขาคนเดียว

คงจะไม่เพียงพอเสียแล้ว เขาวางกล่องเพลงลงบนโต๊ะตามเดิมก่อน จะยกมือขึ้นลูบคางตัวเองอย่างใช้ความคิดอยู่หลายตลบ จนกระทั่ง เอ่ยออกมาในที่สุด

"งานนี้สงสัยต้องฟัง 'คนส่งของ' แล้ววะ" รูนพีหนุ่มพูดพลาง หัวเราะในลำคออย่างหมายมาด ต่างจากเปมัทตที่ยังจับต้นชนปลาย ไม่ถูกว่าอาเนชหมายความว่าอะไร การจัดการกับผีกล่องเพลง ทำไม่ มันไปเกี่ยวกับคนส่งของได้แล้ว

"พีเนชจะให้ผมไปทำอะไรกับคนส่งของ"

"เอ็งไม่ได้ทำหรอกไอ้เปม แต่คนส่งของทำ เพราะถ้าเอ็งไม่ยอม อยู่กับผี ก็ต้องเอาไปคืนเจ้าของเดิม"

"อ้าว แล้วพีเนชจะให้ส่งของไปไหนล่ะ เพราะเราก็กังไม่รู้ว่า ยัยตัวใครเป็นเจ้าของ แล้วเจ้ากล่องเพลงนี้มันจะยอมไปจากผมจริงๆ เหรอ"

เปมัทตท้วงติง เริ่มสับสนและไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนได้ยินได้ฟังจาก ปากรูนพีมากขึ้น

"ก็นั่นแหละ เพราะไม่รู้ว่าใครเป็นเจ้าของ ไม่รู้ว่าเจ้ากล่องเพลง หรือผีในกล่องเพลงมันต้องการอะไรกันแน่ ดังนั้นเอ็งก็ควรจะหา ที่มาที่ไปของมันไม่ใช่หรอ"

เปมัทตกะพริบตาปริบๆ ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ก็ถ้ารูนพีของเขาพูด ถึงขนาดนี้ คนที่เขา น่าจะต้องไปขอความช่วยเหลือมันน่าจะเป็นหมอผี ไม่ใช่คนส่งของนี่!

"พีเนช ผมไม่ได้จะว่าอะไรนะ แต่คนส่งของกับผีเนี่ยนะ"

อาเนชหัวเราะในลำคอแล้วเริ่มอธิบายก่อนที่รูนน้องจะเข้าใจผิด ไปมากกว่านี้ "เอ็งเคยได้ยินเรื่องคนที่สามารถล่วงรู้ในสิ่งต่างๆ ที่ เกี่ยวกับสิ่งของ คนที่มีสัมผัสพิเศษทางด้านวิญญาณสามารถสื่อสาร กับสิ่งเหนือธรรมชาติได้บ้างมั้ยะ"

"ไม่เคยครับ และผมไม่คิดว่าจะมีอยู่จริงด้วยซ้ำ" เขาตอบพลาง
ออกความคิดเห็น แต่คิดว่าคนพวกนี้จะมีอยู่จริง มันก็ไม่น่าจะเป็น
ไปได้แล้ว ไม่อย่างนั้นของเก่าแก่สมบัติประเทศที่ถูกพวกซูดคั้นขโมย
ไปไหนต่อไหน ก็ต้องกลับสู่มือเจ้าของได้แล้วสิน่า

แต่อาเนชกลับบอกเขาอีกว่า "งั้นเอ็งก็คิดซะใหม่ เพราะว่าคนที่
มีสัมผัสนพิเศษอย่างที่พี่บอกมันมีอยู่จริง เพียงแต่มันไม่ชอบเปิดเผย
และมันไม่ค่อยชอบยุ่งกับผี เพราะถ้ามันยุ่งกับผี ผีก็จะไปยุ่งกับมัน"

เปมัทตขมวดคิ้วกับคำเรียกของรุ่นพี่ที่ใช้เรียกคนส่งของคนนั้น
"พี่เนชพูดราวกับรู้จักคนส่งของดีนะครับ เขาเป็นใครหรือครับ"

"มันคือไอ้พี่ คนส่งของของแอนทีกโลฟ"

บทที่ ๖

ห้องแถวขนาดสามคูหาตั้งอยู่ริมถนนซึ่งคลาคล่ำไปด้วยรถยนต์ที่สัญจรไปมา ด้านหน้าตัวร้านเป็นทางขึ้นลานจอดรถที่จอดได้ไม่เกินสี่คัน กระจ่างต้นไม้ประดับสีม่วงอมฟ้าถูกวางไว้ตรงด้านหน้าของตัวห้องแถวแต่ละล็อก ตัวห้องแถวติดกระจกใสยาว มีกระจ่างดอกไม้สีม่วงอมฟ้าแขวนอยู่เป็นระยะๆ จนถึงบานประตูกระจกที่กรอบทำด้วยไม้ซึ่งอยู่ตรงห้องกลางของร้าน สำหรับไว้เปิดรับลูกค้าที่สนใจของเก่าและของสะสมมากมายที่รอให้เลือกสรรภายในร้าน

หากเหนือบานประตูขึ้นไปมีป้ายชื่อร้านเขียนไว้ด้วยตัวอักษรภาษาอังกฤษว่า

Antique Life

และเมื่อมองเลยขึ้นไปบนชื่อกลับมีผ้าสีแดงยาวผูกติดคล้ายจะไว้ประดับประดา แต่ทว่าคนเป็นเจ้าของรู้ว่าเจ้าผ้าผืนนั้นเป็นได้มากกว่าของประดับตกแต่งร้าน

ภาวัต พิพัฒน์พาวิน เปิดประตูกระจกด้านหน้าพาลงก้าวเท้ายาวๆ เข้าไปพร้อมด้วยเสียงบ่นของตนเอง

"ร้อนฉิบเป้งเลยโว้ย"

ชายหนุ่มยกมือขึ้นดันแว่นก่อนจะสะบัดสาบเสื้อสองสามครั้งเพื่อไล่ไอร้อนจากร่างกาย และรับเอาความเย็นฉ่ำของเครื่องปรับอากาศภายในร้านเข้ามาแทนที่

ร่างในชุดเสื้อเชิ้ตสีเขียวอ่อนสวมกางเกงยีนสบายๆ เดินไปนั่งลงบนโซฟาสีน้ำตาลบุพรมที่อยู่มุมห้องด้านหนึ่งซึ่งจัดไว้สำหรับต้อนรับลูกค้า ใบหน้าแกร่งกัมเพียงนิดก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบนิตยสารที่วางอยู่บนโต๊ะรับแขกขึ้นมาใช้ต่างพัด

นัยน์ตาสีดำสนิทหลังกรอบแว่นตัวดมองเมื่อสังเกตเห็นร่างเล็กๆ ในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าผูกโบที่เอวสวมทับด้วยกางเกงยีนเดินตรงมาหาเขา พร้อมกับถาดที่มีแก้วใส่น้ำเย็นชื่นใจ

"น้ำเย็นๆ ค่ะพี่ยม"

ภാവต์ยิ้มตอบให้กับสาวน้อยร่างเล็กที่เรียกชื่อเล่นของเขา 'ยม' มันมาจากคำว่ามะยม แต่ส่วนใหญ่เขาจะถูกล้อเลียนและตั้งฉายาน่าจะเป็น 'ยมทูต' เสียซะมากกว่า ด้วยลักษณะนิสัยที่ดูอบอุ่นกับเสียงกังวานที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว รวมทั้งความโกรธง่ายหายเร็วของเขา มันจึงทำให้เขาถูกบรรดาเพื่อนๆ ให้ฉายาแบบนั้น

ชายหนุ่มคว่ำแก้วน้ำจากถาดขึ้นดื่มเพื่อดับกระหายหลายอีกก่อนจะหยุดเอ่ยถามกับสาวน้อยร่างเล็ก

"เข้านี้ลูกค้าเยอะมั๊ย"

"มีมาสองสามรายค่ะ"

เขาพยักหน้ารับพลางดื่มน้ำต่อ ภാവต์เป็นเจ้าของร้านแอนทีก์ไลฟ์ ร้านที่รวบรวมของเก่า ของหายาก รวมทั้งของสะสมมากมาย แม้แต่ของสะสมเก่าๆ จากต่างประเทศ ทางร้านของเขาก็มีให้ลูกค้าได้เลือกสรร โดยภายในร้านจะจัดเป็นเหมือนห้องแสดงของที่แบ่งตามความเหมาะสมของสิ่งของที่ควรอยู่ในโซนเดียวกัน มีทั้งโซนห้องนั่งเล่น

จำลอง ห้องอาหารจำลอง และห้องแสดงภาพ

ซึ่งทุกมุมล้วนมีของวางอยู่มากมาย ไม่ว่าจะเป็นโถกระเบื้องเคลือบ ราคาแพง กล่องไม้หยากร หีบใส่ของโบราณ รูปปั้นแสนสวย เซิงเทียน แก้ว และอื่นๆ อีกมากมาย เพราะเหตุนี้จึงทำให้ร้านของเขามีลูกค้า แวะเวียนมาไม่เว้นวัน

นอกจากจะมีเขาที่เป็นเจ้าของร้านแล้ว ก็ยังมีสาวน้อยร่างเล็ก คนหนึ่งที่เพิ่งจะจบการศึกษาไม่นาน วริษาหรือชื่อเป็นลูกสาวของคุณอาซึ่งเป็นญาติห่างๆ ของเขา หล่อนมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องและมีหน้าที่คอยดูแลความเรียบร้อยภายในร้าน รวมทั้งคอยต้อนรับลูกค้าที่แวะเวียนเข้ามา แล้วก็ยังมีไอ้ฟู้ตัวทวนประสาทตลอดชีวิตของเขา กับเจ้าป๊อปปี้ตัวจ๋ายประจำร้าน รวมๆ แล้วร้านนี้จึงมีพนักงานทั้งหมดสี่คน

ภาว์ตวางแก้วน้ำลงบนโต๊ะเมื่อมันเหลือแต่ความว่างเปล่า แล้วจึงเริ่มถามกับวริษาต่อ

"แล้วไอ้ฟู้ล่ะ"

"ฟู้ฟู้ออกไปส่งของให้ลูกค้าคะ พอดีนายป๊อปปี้เดินไปเหยียบเศษกระเบื้องที่ฟู้ทำแตกไว้หลังร้านก็เลยขับรถออกไปส่งของไม่ได้ ฟู้ฟู้เลยไปแทนคะ"

"อ้อ..."

เขาลากเสียงยาวเป็นเชิงเข้าใจกลางใช้นิ้วดันแวน้อย่างเคยชิน แล้วจึงกระตุกยิ้มเมื่อนึกถึงไอ้ฟู้ที่ออกไปส่งของและยังไม่ได้กลับเข้ามาในร้าน

ถ้าไม่นับความผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำให้ชาวบ้านสาหัสกันมากมายแถมด้วยปากของมันแล้วละก็ 'ไอ้ฟู้' ของเขาก็คงเป็นคนที่น่าสนใจอยู่ไม่ใช่หย้อย

โดยเฉพาะความสามารถพิเศษที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดของเจ้าตัว!